

Súd: Okresný súd Martin
Spisová značka: 23Nt/103/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5714011858
Dátum vydania rozhodnutia: 16. 09. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Miroslav Mazúch
ECLI: ECLI:SK:OSMT:2015:5714011858.1

Uznesenie

Okresný súd Martin v konaní pred samosudcom Mgr. Miroslavom Mazúchom 16.09.2015 v Martine takto

rozhodol:

Podľa § 399 ods. 2 Tr. por. návrh odsúdeného IT.. C. Š., T.. XX.XX.XXXX D. Y. T. Y., U. H. K. Č.. XXXX/X, Ž., na povolenie obnovy konania z 17.12.2014 v trestnej veci vedenej na Okresnom súde Martin pod sp. zn. 23T/85/2010, v ktorej bol rozsudkom Okresného súdu Martin z 29.11.2013, sp. zn. 23T/85/2010, v spojení s uznesením Krajského súdu v Žiline z 26.03.2014 sp. zn. 2To/9/2014, právoplatným 26.03.2014 uznaný za vinného z prečinu sprenevery podľa § 213 ods. 1, ods. 2 písm. a/ Tr. zák., za čo mu bol uložený súhrnný trest odňatia slobody vo výmere 1 rok, so zaradením na výkon uloženého trestu odňatia slobody do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia z a m i e t a, lebo nezistil podmienky obnovy konania podľa § 394 Tr. por.

odôvodnenie:

Odsúdený V.. C. Š. dňa 19.12.2014 podal návrh na obnovu konania, ktoré bolo vedené pred Okresným súdom Martin pod sp. zn. 23T/85/2010. Podaný návrh v podstate odôvodnil tým, že bol odsúdený za konanie, ktoré nie je trestným činom. Podľa jeho názoru bol súd povinný z úradnej povinnosti prihliadnúť na túto existenciu okolností vylučujúcej protiprávnosť činu. Platilo to aj v situácii, v ktorej bol odsúdený mylne subjektívne presvedčený, že spáchal trestný čin a vyhlásil, že je vinný zo spáchania skutku, ktorý mu bol kladený za vinu v obžalobe. V prípade, ak by bola prijatá teória, že nastal prípad podľa ust. § 257 ods. 1 Tr. por. s účinkami podľa § 257 ods. 5 Tr. por. a teda obvinený vyhlásil, že je vinný a odvolací ani dovolací súd už nemôže otázku viny posudzovať, nastala by v prípade existencie okolností vylučujúcej protiprávnosť situácia, že súd odsúdi nevinného. Takáto situácia je absurdná, majúť na zreteli zásadu radšej oslobodiť desať vinných ako odsúdiť jedného nevinného. Odsúdený konkrétne namietal, že zriadenie výhrady vlastníckeho práva upravuje pre oblasť obchodnoprávných vzťahov ust. § 445 Obchodného zákonníka, kde zákon pre platnosť takéhoto právneho úkonu vyžaduje jeho písomnú formu. V jeho posudzovanom prípade bola formulácia obsahujúca predmetnú výhradu len súčasťou faktúr, ktoré boli obžalovanému vystavené a odovzdané, avšak ani v jednom prípade neboli podpísané priamo obžalovaným. Zákonom ukladá požiadavka písomného zriadenia výhrady vlastníckeho práva pre jej platné zriadenie predpokladá písomne vyjadrený súhlas oboch strán s jej zriadením, teda uzavretie písomnej dohody. Výhrada vlastníckeho práva je inštitútom, ktorý spôsobuje, že predávaný tovar je vo vlastníctve predávajúceho až do doby jeho úplného zaplatenia. Tento následok však nastane len v prípade, ak sú splnené všetky zákonom predpísané náležitosti potrebné pre jej vznik. Základnou náležitosťou platnosti právneho úkonu výhrady vlastníctva, zmluvy obsahujúcej výhradu vlastníctva je pritom dohoda zmluvných strán o tejto skutočnosti a písomná forma tejto dohody, ktorá je zákonom výslovne požadovaná v ust. § 445 Obchodného zákonníka. Nedodržanie písomnej formy spôsobuje neplatnosť právneho úkonu podľa ust. § 40 Občianskeho zákonníka. Za písomnú formu sa pritom považuje doklad napísaný a podpísaný oprávnenými osobami, čo sa však v jeho prípade nestalo, keďže písomná forma dohody neexistovala. Odsúdený ako laik sa síce mohol domnievať, že nejaká výhrada vlastníctva bola zriadená, čo však nie je pravdou a teda spoločnosť, v ktorej je odsúdený konateľom, sa stala vlastníkom dohodnutých vecí okamihom ich prevzatia. Od okamihu ich prevzatia bola predmetná

spoločnosť konajúca odsúdeným zároveň oprávnená s týmto tovarom - vecami nakladať ako vlastník. Nie je teda pravdou, že odsúdený veci použil na iný účel, ako ich určil vlastník - poškodený, keďže ich vlastníkom bola v čase ich použitia už spoločnosť odsúdeného, a teda len ona bola oprávnená rozhodnúť o ich naložení. Vlastníkom týchto vecí sa spoločnosť odsúdeného stala podľa § 443 Obchodného zákonníka. V prípade, že by odsúdený aj pripustil platné zriadenie predmetnej výhrady, z jej samotného slovného vymedzenia nijako nevyplýva zákaz ďalej predať, alebo využiť dodaný tovar. Poškodený nevyjadril žiadny výslovný nesúhlas s takýmto postupom odsúdeného. Uvedená formulácia je v tomto smere viac ako neurčitá a nijako neobmedzovala dispozície kupujúceho s dodaným tovarom. Odsúdený tak ani v takomto prípade nenaložil s tovarom v rozpore s účelom, na ktorý mu bol tovar daný do dispozície a teda nemohol naplniť ani objektívnu stránku trestného činu sprenevery. V oblasti stavebného podnikania je pritom bežnou a zaužívanou praxou okamžité využitie dodaného tovaru kupujúcim na plnenie jeho zákazok. Ide o veľmi dynamickú oblasť podnikania, ktorá vyžaduje promptné reagovanie a včasné plnenie zadaných objednávok. O tejto skutočnosti mal vedomosť aj poškodený, ktorý vedel, že spoločnosť odsúdeného ním poskytnutý tovar okamžite použije na splnenie zadaných objednávok, ktoré vždy musia byť, ak chce byť podnikateľ v stavebnom odbore úspešný, splnené v pevne stanovenom termíne. V opačnom prípade hrozí danému podnikateľovi strata nielen zákazky, ale aj strata dobrých pracovných vzťahov so stálymi, ale aj ostatnými objednávateľmi, ak aj možnosti opätovnej objednávky stavebných prác z ich strany. O týchto skutočnostiach poškodený, ako osoba dlhodobo pohybujúca sa v tomto obchode, ako aj dlhodobo spolupracujúca s odsúdeným, vedel. V danom prípade takto neboli naplnené obligatórne znaky skutkovej podstaty trestného činu a to prinajmenšom objekt a objektívna stránka trestného činu sprenevery. To znamená, že daný skutok nie je a nemôže byť trestný činom. Vzhľadom k vyššie uvedeným skutočnostiam je preto daný dôvod na to, aby súd povolil obnovu konania.

Súd vo veci vykonal verejné zasadnutie v neprítomnosti odsúdeného (v prítomnosti jeho obhajcu), pretože odsúdený písomne požiadal, aby sa verejné zasadnutie vykonalo v jeho neprítomnosti a iba v prítomnosti ním zvoleného obhajcu (č. l. 34 spisu) a predvolanie mu bolo riadne a včas doručené na doručovaciu adresu .

Z prečítaného spisového materiálu 23T/85/2010 je preukázané, že V. C. Š. bol rozsudkom Okresného súdu Martin z 29.11.2013, č. k. 23T/85/2010-265 v spojení s uznesením Krajského súdu v Žiline z 26.03.2014 sp. zn. 2To/9/2014, právoplatným 26.03.2014 uznaný vinným z prečinu sprenevery podľa § 213 ods. 1, ods. 2 písm. a/ Tr. zák. na tom skutkovom základe, že ako konateľ spoločnosti Y., s.r.o., so sídlom D. O. G. X. Z. I. XX, IČO: 35891513, odobral v období od 4. 2. 2008 do 4. 7. 2008 z pobočky dodávateľa S. H. - I. G. v I. na ul. T. H. Č. XX tovar, ktorý bol fakturovaný faktúrami č. 080212, 080209, 080282, 080008, 080173 v celkovej hodnote 356 958,- Sk (11 848,83 €), pričom pri odoberaní tovaru bol uzročený s výhradou vlastníckeho práva, ktorá bola uvedená aj na faktúrach teda, že tovar sa stáva vlastníctvom kupujúceho až po uhradení kúpnej ceny, avšak napriek tomu, že kúpnu cenu vôbec neuhradil, tento tovar použil pre účely svojej podnikateľskej činnosti, čím spôsobil škodu S. H., podnikajúcemu pod obchodným menom S. H. - I. G., T. Š. XX, Ž., IČO: 40281876 vo výške 11 848,83,- Eur (356 958,-Sk), za čo mu bol uložený súhrnný trest odňatia slobody vo výmere 1 rok so zaradením do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia, pričom bol zrušený výrok o treste z rozsudku Okresného súdu Žilina z 17.06.2010, sp. zn. 1T/75/2010, právoplatný 17.06.2010.

Konajúcemu súdu o obnove konania nezostalo bez povšimnutia, že odsúdený v rámci odvolacieho konania i dovolacieho konania písomne podané odvolanie i dovolanie (č.l. 293 - 299, 318-323 spisu 23T/85/2010) odôvodnil obdobne, ako podaný návrh na obnovu konania (č.l. 1-5). Krajský súd v Žiline i Najvyšší súd v Bratislave sa teda jeho výhradami v pôvodnom trestnom konaní zaoberal.

Krajský súd v odôvodnení svojho uznesenia uviedol (str. č. 6,8 uznesenia), že v rámci odvolacieho konania preskúmal právnu kvalifikáciu skutku (vzhľadom na vyhlásenie obžalovaného v zmysle § 257 ods.1 písm. c/ Tr. por.) z hľadiska správnosti použitých zákonných ustanovení pre označenie a kvalifikáciu súdeného skutku. Dospel k záveru, že právne posúdenie skutku uvedeného vo výrokovvej časti napadnutého rozsudku ako prečinu sprenevery podľa § 213 ods. 1, ods. 2 písm. a/ Tr. zák. je správne a v súlade so zákonom. Pokiaľ obžalovaný namietal, že sa necíti byť vinným zo spáchania žalovaného skutku, odvolací súd znovu zdôraznil už uvedené, že obžalovaný vyhlásil, že nepopiera spáchanie skutku a okresný súd jeho vyhlásenie prijal. Proti uzneseniu o prijatí vyhlásenia obžalovaného nie je prípustná sťažnosť. Toto sa stáva právoplatným a nemenným. Tvrdenia obžalovaného, že mu

sudca povedal, že v prípade jeho vyhlásenia podľa § 257 ods. 1 Tr. por. mu bude uložený peňažný trest, odvolací súd považoval za účelové a tendenčné a jeho dovoláciu námietku za neopodstatnenú.

Na dodávateľských faktúrach S. H. (č.l. 32, 36 spisu 23T/85/2010) sa nachádza písomné prehlásenie podpísané odsúdeným, že dodaný tovar sa stáva majetkom kupujúceho až po úhrade faktúry. Predávajúci si vyhradzuje právo odobrať tovar kupujúcemu po nedodržaní termínu splatnosti a vymáhať škody s tým spojené. Ak nie je faktúra zaplatená v termíne splatnosti, pozastavuje sa dodávka ďalšieho tovaru. V prípade nedodržania termínu splatnosti je dodávateľ oprávnený účtovať penále vo výške 0,1 % za každý deň omeškania. Dodávateľské faktúry boli súčasťou spisu už v čase podania obžaloby prokurátorom na súd (č.l. 58 spisu 23T/85/2010).

Uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 11.11.2014, sp. zn. 2Tdo/55/2014 bolo dovolanie odsúdeného V. C. Š. podľa § 382 písm. f/ Tr. por. odmietnuté (lebo bolo podané proti rozhodnutiu, proti ktorému dovolanie nie je prípustné). Dovolací súd uviedol, že skutočnosť, že odsúdený bol obžalovaný z trestného činu sprenevery podľa § 213 ods. 1, ods. 2 písm. a/ Tr. zák. nebola v konaní pred prvostupňovým súdom napadnutá. Práve naopak, obžalovaný na hlavnom pojednávaní konanom 13.10.2011, po zákonom poučení o svojich právach v zmysle príslušných ustanovení Tr. por. podľa ustanovenia § 257 ods. 1 písm. c/ Tr. por. vyhlásil, že nepopiera spáchanie skutku, ktorý sa mu kladie za vinu v obžalobe. Následne samosudca postupoval v zmysle § 257 ods. 4, ods. 5 Tr. por. a obvinenému položil otázky uvedené v § 333 ods. 3 písm. c/, d/, f/, g/, h/ Tr. por., na ktoré obvinený odpovedal áno. Podľa § 257 ods. 4 Tr. por., ak to vyžadujú okolnosti prípadu, záujem verejnosti alebo obžalovaného, môže súd obžalovanému povoliť, aby namiesto vyhlásenia, že je vinný vyhlásil, že nepopiera spáchanie skutku uvedeného v obžalobe, ktoré súd pre potrebu ďalšieho konania a rozhodnutie bude považovať za priznanie k spáchaniu skutku. Podľa § 257 ods. 5 Tr. por. ak obžalovaný na hlavnom pojednávaní vyhlásil, že je vinný zo spáchania skutku, alebo niektorého zo skutkov uvedených v obžalobe, alebo urobil vyhlásenie podľa ods. 4, súd v tomto rozsahu postupuje primerane podľa § 333 ods. 3 písm. c/, d/, f/, g/, h/ a zároveň obžalovaného poučí, že súdom prijaté vyhlásenie o vine, ako aj súdom prijaté vyhlásenie, že nepopiera spáchanie skutku uvedeného v obžalobe je neodvolateľné a v tomto rozsahu nenapadnuteľné odvolaním ani dovolaním, okrem dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c/ Tr. por. Obvinený slobodne a vážne odpovedal na všetky otázky slovom áno. Súd nemal žiadne pochybnosti o pravdivosti jeho priznania a po zistení stanoviska strán vyhlásenie obžalovaného o vine, podľa § 257 ods. 6, 7 Tr. por. prijal a súčasne rozhodol, že dokazovanie v rozsahu priznania spáchania skutku nevykoná a vykoná iba dokazovanie súvisiace s výrokom o treste. V zmysle vyššie uvedeného Najvyšší súd Slovenskej republiky konštatoval, že obvinený podal dovolanie proti rozhodnutiu, proti ktorému zákon, po postupe podľa § 257 ods. 1 písm. c/, ods. 5, 6, 7 Tr. por., dovolanie nepripúšťa (č. l. 351-353 spisu 23T/85/2010).

Podľa § 394 ods. 1 Tr. por. obnova konania, ktoré sa skončilo právoplatným rozsudkom alebo právoplatným trestným rozkazom sa povolí, ak vyjdú najavo nové skutočnosti alebo dôkazy súdu skôr než známe, ktoré by mohli samy o sebe, alebo v spojení so skutočnosťami a dôkazmi už skôr známymi, odôvodniť iné rozhodnutie o vine, alebo vzhľadom na ktoré by pôvodne uložený trest bol v zrejmom nepomere k závažnosti činu, alebo k pomerom páchatel'a, alebo uložený druh trestu bol v zrejmom rozpore s účelom trestu, alebo vzhľadom, na ktoré upustenie od potrestania, alebo upustenie od uloženia súhrnného by bolo v zrejmom nepomere k závažnosti činu, alebo k pomerom páchatel'a, alebo by bolo v zrejmom rozpore s účelom trestu.

Za skutočnosťami súdu skôr než známe sa považujú také, ktoré neboli predmetom dokazovania alebo zisťovania pred rozhodnutím, ktorého sa týka návrh na obnovu konania. Takou skutočnosťou je objektívne existujúca jav, ktorý nie je v tej istej veci dôkazom, ale ktorý môže mať vplyv na zistenie skutkového stavu veci. Novú skutočnosť treba v konaní o obnove konania spravidla preukázať dôkazom. Za dôkazy súdu skôr než známe sa považujú predovšetkým dôkazy, ktoré neboli vykonané v pôvodnom konaní, alebo v pôvodnom konaní boli síce vykonané, ale s novým obsahom, odlišným od obsahu v pôvodnom konaní vykonaných dôkazov.

Pri posudzovaní podmienok obnovy konania je podľa citovaného ustanovenia zákona (§394 ods. 1 Tr. por.) súd hodnotí návrh z dvoch hľadísk:

- 1) či ide o skutočnosti alebo dôkazy predtým súdu než známe,
- 2) či by tieto skutočnosti alebo dôkazy samé o sebe, alebo spojené so skutočnosťami alebo dôkazmi známymi už v pôvodnom konaní, mohli viesť k inému rozhodnutiu, než je pôvodné právoplatné rozhodnutie uvedené v ods. 1 § 394 ods. 1 Tr. por.

Skúmanie, či nové skutočnosti alebo dôkazy sú tak kvalifikované, že sú spôsobilé samy o sebe, alebo v spojení so skutočnosťami a dôkazmi už skôr známymi, odôvodniť iné, než pôvodné právoplatné rozhodnutie, sa realizuje porovnaním doteraz vykonaných dôkazov a doterajšieho skutkového zistenia uvedeného vo výroku právoplatného rozhodnutia s dôkaznou silou a významom novo tvrdených skutočností a novo navrhovaných dôkazov. Pre pozitívne rozhodnutie o návrhu na povolenie obnovy konania musí byť výsledkom tohto skúmania dôvodný predpoklad pre možnú zmenu pôvodného právoplatného rozhodnutia.

V týchto súvislostiach je potrebné uviesť, že v konaní o povolení obnovy konania nie je možné preskúmať vecnú správnosť rozsudku vydaného v základnom konaní. Toto konanie sa obmedzuje predovšetkým na riešenie otázky, či návrh na povolenie obnovy konania obsahuje skutočnosti alebo dôkazy, ktoré sú pre súd nové, skôr neznáme. Za nové skutočnosti alebo dôkazy nemožno považovať skutočnosti alebo dôkazy, ktoré sú zistiteľné z obsahu spisov a to aj vtedy, keď sa súd s nimi v rozhodnutí nevysporiadal, alebo ich dokonca prehliadol, resp. sa mýlil pri hodnotení vykonaných dôkazov, prípadne ich nesprávne vyhodnotil.

Vychádzajúc z citovaného zákonného ustanovenia a právnych úvah súd dospel k záveru, že odsúdený v podanom návrhu na obnovu konania neuvádza žiadne nové skutočnosti ani dôkazy, ktoré by neboli konajúcemu súdu už v pôvodnom konaní známe. Naopak tieto skutočnosti podrobne uvádzal v podanom odvolaní voči rozsudku prvostupňového súdu (č.l. 293-299 spisu 23T/85/2010). Odsúdený sa v podstate domáha prehodnotenia veci, k čomu však súd konajúci o obnove konania bez ďalšieho nemá žiadne kompetencie.

Súd z týchto dôvodov nemohol rozhodnúť inak, ako návrh odsúdeného na povolenie obnovy konania zamietnuť tak, ako to je uvedené vo výroku tohto uznesenia.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu je možné podať sťažnosť v lehote do troch dní od jeho oznámenia prostredníctvom tunajšieho súdu ku Krajskému súdu v Žiline. Sťažnosť má odkladný účinok.